

FELHŐKRE

Odacsattan a testéhez.
Fémes. A szélei sebeket
tépnek a könnyű merülé-
sen. Nem emberi már.
Soha nem is volt. Csak az

32 Szabó Imola Julianna

arcok, amik visszamosódtak benne a földig. Csendesen vonul. Hetek óta nem sír, nincs hozzá elég szürke szín. Csupa piros a távolság szája. Lassan eszi szét, tépi apró bánatokra. Nem iszik már. Olcsón adja az ígét, veszi a főnevet. Meztelen. Puha anyagok lassú bolyhai cikáznak a combjai között. Állítólag árva. Kicsit magányos. Légietlenül egyszerű. Az emberek félnek árnyékától és ismeretlen súlyától. Ráfekszik a városra. Mossa egyre. Amíg odaér a magas toronyig. A kecses tű felszúrja az égboltra, mint egy gyűjtő az utolsó lepkéit.

HULLÁS

Máminkát kövér csillagnak gyúrta az Isten. Szúrós és erős fényétől félni kellett. Pedig szép volt ő. Halott magnólia-szirom. A kénes és savós ég pedig utálta magán, akár a betörtlen ló az embert. Le akarta dobni. Messzire hajítani, neki a földnek. De Máminka túl nehézkes teste odatapadt a sötét fájdalomhoz. Az égbolt kaparta magáról. Hegyes ujjaival tépte volna a hasáról. De az csak fénylett. Mint egy ige, a jó mondat végén. Máminka kapaszkodott. Álomba és hajókba. Fényesre mosott árnyak kabátjába. A szélbe, a fagyba. Fogta a távolságot. A magasságot. Nem hitte, hogy el akarják veszejteni. Hogy se a földnek, se az égnek. Nem kell. Máminka csak nézte a pöttyöket a tenyerén. Mozogtak. Kergették egymást az éjszaka ködében. Nézte a savas és igaztalan eget. Hazug szájából kilógott a Hold. Megette még azt is. Csak Máminkát nem. Aki lassan engedte el a fény szélét. Zuhanni kezdett. Merülni a mélység homlokán. Beljebb és beljebb. Mint egy vasgolyó. A koppanásig.

LENT

Nagyapa azt mondta, hogy az égben senki sem marad fenn. Az ablaküveg megrepedt a zuhanásoktól. A döglött madarak csőrétől, a hópelyhek grízétől. Jucimama mosta, hetente. A kerítésről hámozta a galambok tetemét. A szárnyuk meredten feküdt a szélben. Tollak és fogság. Beszorultak a drót zárjába. Mint az utcák az éjszakának, megadták magukat a sötét fémnek. Néha még repültek volna. Akadt, amelyik már a csattanás előtt ledermedt. Finomra és kecsesre fonta a félelem a testét. A rések, akár a szűk égbolt, magukba nyelték az időtlen feszülést. Jucimama csak hanyagul tépegette őket. Nem szórt magot. Majd lebontatta a kerítést. Nem jött több galamb. Csak a szomszéd üvöltött néha fel. A drótháló és a lég nála összeért a horizonttal, és a hajnal fényében eltűntek vonalaik. Csak a tetemek sűrű homálya. Levegőtlen merevsége. A szabadság utolsó, pontszerű foltjai.